Foc al cor

Per EloiA el dg., 09/09/2007 - 09:00

Bars

-

Rock'n'Cat

Lletra original

Era una vegada un poble mortDe gent preocupada per no temptar la sortOn tot anava molt a poc a poc.Sempre que passava per l'arbre tortHem recordava que havia de ser fortMolt fort / pensava / cada cop.Entre mirades de cartróTornà un somriure de debò,És com trencar-te el cor un cop de roc.I és com si s'encengués un foc al mig del boscPerò potser aquell dia, un dia com tants,Quan tot m'avorria tu eres al davant,Quan jo estava tocant a fons.Com una tempesta va passar I potser la lluna va donar un cop de màFa temps /tant temps / però és certEntre mirades de cartróTornà un somriure de debó,És com trencar-te el cor un cop de roc.I és com si s'encengués un foc al mig del boscAl sol d'agost.Foc al cor, foc al cor, foc al cor,Foc dins del meu cor

Lletra traduïda

... una trobada que crema encara.

Els autors de la cançó diuen que... Montse Llaràs: "Foc al cor" parla d'una persona que estava tocant fons, que no veia sortida enlloc, i que, de cop, pel fet de conéixer una altra persona, comença a veure la llum. És una història d'amor, d'enamorament, com moltes. Té un punt d'autobiogràfic. Totes les nostres cançons ho tenen. El lletrista d'aquesta cançó era una persona una mica depressiva, molt autèntica, amb una capacitat creativa molt important.**Els prega_rockers diuen que...**La trobada amb Déu també s'ha descrit sovint amb la mateixa expressió de "foc al cor". Sol ser una trobada fugaç, breu, però malgrat el pas del temps hom ho recorda com un moment veritable tal com apunta la cançó ("fa tant temps, però és cert"). A la bíblia aquestes trobades no deixen indiferents, aquell qui fa experiència de Déu queda "tocat" i la seva vida queda referenciada, magnetitzada com una brúixola, amb un Nord i una tasca a dur a terme. A l'Antic Testament tenim el cas paradigmàtic de la trobada de Déu i Moisès al Sinaí (Èxode 3), on Déu es presenta com una bardissa cremant que dóna la tasca d'alliberar al poble oprimit a un Moisès que es reconeix molt limitat i incapaç de quelcom tan gran. Al Nou Testament tenim un relat que sembla calcat a la cançó. És el relat dels deixebles d'Emaús (Lc 24, 13-35)

¿ No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre?...

Aquell mateix dia, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es trobava a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells de tot el que havia passat. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo. Jesús els preguntà: De què parleu entre vosaltres tot caminant? Ells es van aturar amb un posat de decepció, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: ¿Tu ets l'únic foraster dels que hi havia a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies? Els preguntà: Què hi ha passat? Li contestaren: El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble: els nostres grans sacerdots i els altres dirigents el van entregar perquè el condemnessin a mort, i el van crucificar. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Però ara ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses! És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el seu cos i han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels, els quals asseguraven que ell viu. Alguns dels qui són amb nosaltres han anat també al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit, però a ell no l'han vist pas. Aleshores Jesús els digué: Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes!¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria? Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escriptures que es refereixen a ell. Mentrestant, s'acostaven al poble on anaven i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells van insistir amb força dient-li: Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar. I va entrar per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però ell desaparegué del seu davant. I es van dir l'un a l'altre: ¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?